

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan **zvečer**, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Gospodskih ulicah št. 12.

Upravnistvu naj se olagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Naše želje ali proračun za l. 1889.

Od beneške meje 6. januarja.

Zdaj, ko je tridesetletno leto leglo k večnemu počitku, trdijo naši časniki vsi vprek, da naša narodna bilanca koncem tega leta ni ravno preslaba. Da so pa na tehtnici zgube ali dobička pripomogle k slavni zmagi zadnjega še najbolj velikanske ustanove slovenskega mecená Gorupa, to zapišimo si z zlatimi slovi v narodno kroniko za leto 1888. Tudi v marsikakem drugem pogledu pomagal si je narodič naš le sam s svojimi močmi, ker vidimo da se za narodič in njegov napredek bore malo brigajo vsi tisti mogočni krogi, ki imajo usodo narodov avstrijskih v svojih rokah. Vsi ti mogočni prijatelji (!) naši, katere ravno mi Slovenci podpiramo z občudovanja vredno vstrajnostjo, vsi ti bi menda najrajše videli, da bi se čim prej iznebili le-teh kričavih, dasi zelo pohlevnih slovenskih ovčice.

In ker smo Slovenci zares prekratke ovčice, katere preplaši in razpodi na vse vetrove le količjak osoren glas vodnika, — zato pa tisti prijateljski (!) merodajni krogi podajajo darežljivo roko svojo tistim kričavim, neporednim, da tudi sovražnim otrokom svojim, ki so sreče pijani, da še bolj upijejo, rogovilijo in razgrajajo. Saj dobro vedo, — in zgodovina zadnjih 40 let nas to uči! — da se le takim potem pri nas največ in najbolj gotovo posreči, ker le podivjanega konja treba je krotiti; krotko kljuse itak varno vozi tudi preobložen voz.

In ker smo Slovenci krotki . . . , Stritar bi dejal prav po pravici: Slovenci smo potrpežljivi . . . i zato se vedno zadovoljujemo s praznimi obljubami, prijaznim nasmehom ali s stiskanjem roke od visoke gospode, — pa je mirna Bosna. Zato pa imamo ravno mi Slovenci koncem vsakega leta zapisati si v narodno knjigo celo vrsto neizpolnjenih želja, praznih nad in upov, — no ravno toliko obljub. Če pa v potu svojega obraza ujamemo kako drobtinico z bogato obložene gospodove mize, takó neso to niti obresti za vse one velikanske žrtve, katere dovoljujemo v blagu in krvi . . .

Narod naš pa pozna take okolnosti in Bogu bodi hvala, ker je spoznal še dosti za časa, da je le največ sam naše navezan po starem gaslu: Po-

magaj si sam in Bog ti bode pomagal! Če s tega pozorišča sodimo o Gorupovem narodnem darilu, uverimo se morebiti, da nam je naš mecen dal več, kakor smo si priborili tam gori . . . za prijazne nam Taaffejeve vlade. Bog nam daj še mnogo Gorupov! Toda prokletstvo naše zasleduje nas tudi tu, kajti: Kdor ima — ne dá; kdor bi rad dal — nema. Ravno mej imovitimi Slovenci zapazimo malo prave narodne zavesti, mnogo preveč koristolovja in širokoustnosti, no vse premalo požrtvovalnosti. Koliko bi se dalo pisati o tem!

Kar smo pa zamudili v dozdnih starih letih, popraviti skušajmo v novih, da nam prisije solnce boljše sreče. Zato pa naj bi nam bilo vsem živo pred očmi: Kaj pravo za pravo hočemo? Imeti moramo določen cilj, od katerega ne odstopimo niti za korak. In nekoliko o tem cilju naj izpregovorim v naslednjem članku, ki obsega nekak preudarek našega narodnega dela za vsa bodoča leta.

Najprej si želimo prav od srcá, da bi se popolnoma pozabili dogodki koncem l. 1887., ki so v začetku preteklega leta razburili ves slovanski svet. Želimo si tudi, da bi se poboljšali vsi tisti slovenski oportunisti, katere so nam porodili tisti usodepolni dogodki. Želeli bi, da bi se vsi Slovenci uverili, koliko je imelo vmes svojo roko židovstvo, luteranstvo in framasanstvo, da bi videli, v kake svrhe so bili oni dogodki kaj mogočno orodje. Toda boli nas, ko vidimo, da celó prvaki naši zajemajo največ le iz neslovanskih, naravnost sovražnih nam virov, ker v Slovencih tako malo čitamo nezavisno slovansko časnikarstvo in knjige slovanskih velmož. Da gospoda moja: nur tajč, pa naj bode tudi Riegrova „Politik“, — tam ne izveste resnice. Pri nas Slovencih pa marsikaj modro zamolčimo, da ne rušimo ljubega miru in ne vzbujamo posamičnikom — vesti! Toliko več in toliko hujše pa bodo govorili pisatelji zgodovine naroda našega za kakih petdeset let, ko bodo smeli s kritičnim peresom bičati tužne okolnosti, o katerih mi danes ne smemo niti ziniti.

Želeli bi nadalje, da v novem letu začne plodunosno delovanje svoje toli zaželjeno vseslovensko politično društvo, katerega nam je treba kakor ribi vode. To društvo je torej vseslovensko,

prezira ozke deželne meje, ki se v teku let spreminjajo, no narod, hočemo, da ostane, živi in se razvija. Glede na to pa si želimo, da bi to društvo hodilo po pravi poti in bi ne zalezlo na stranska pota oportunistva, po katerej koraka skoraj vsa slovanska državnozborna delegacija. „Združena Slovenija“ na podlagi izvršenega čl. 19. bodi društvu prvi idejal in zvezda voditeljica k naroda našega boljši bodočnosti! To društvo pa bi moralo res biti pravo političsko zrcalo celokupnega naroda slovenskega, moralo bi delovati popolnoma objektivno, uzorno. Ker pa narod naš nikakor še ni političski zrel, prirejalo naj bi — tabore, shode zaupnih mož, kjer bi narod izobraževali, podajali mu politične hrane v zlatej posodi; narod bi po tem potu mogel izrekati misel svojo o vsakem novem ali nameravanem zakonu, — narod bi se politično gibal, začel bi se zavedati ne le dolžnostij, no tudi pravic, — in za tak narod bi se nam ne bilo bati. Jeden sam tabor bi narod več poučil, kakor vse časnikarstvo naše! — Se ve, tako delovanje ni ravno hvalježno, no neizogibno potrebno; in možje, ki bi tako začeli, zaslužili bi hvalo in čast vseh potomcev naših, ki bi uživali sad takega truda.

Voditelji tega društva naj bi bili tudi voditelji naroda slovenskega. In voditeljev, pravih voditeljev nam nedostaje, zlasti pa voditeljev za ves narod naš. Res mnogo imamo mož, ki bi radi čuli to ime, ki bi tudi lahko bili resnični voditelji naroda, no s svojim oportunistvom in nekateri s separatizmom vzbudili so mej narodom nekako opreznost in da nekateri sede še na svojih stolah, zahvaliti se imajo le pretužnemu razpoloženju naroda našega, da v njem za take može nema — boljšega nadomestila. Kakor hitro bi pa dobili to nadomestilo, morali se bodo nekateri umakniti s sedežev, kjer se tako mehko in tudi mirno sedi, kjer se najboljše izhaja brez — slovanske politike. Marsikak Fraccanappa Dunajske gospode bi se moral umakniti možu, ki ne misli plesati po taktu mogotcev piko imam tudi jaz na jeziku!

Voditelji tega društva naj bi bili uzor nesebičnih narodnih prvoboriteljev, zlasti pa uzor naše mladine. Italijani so imeli svojega Cavourja, Garibaldi, Madjarji Deaka, Košuta, Hrvatje Jelačića,

LISTEK.

Rodbinski spomini.

Ruski spisal G. P. Danilevski, prevel Vinko.

I.

Prababica.

(Dalje.)

Prišedši v Piter, prične Kirjuška po kasarnah in po družbah iskati sosedovega sina in zvé o njem čudne reči. Bil je takrat v Pitru pri carju Petru Aleksejeviču na dvoru jako domač knez Jurij Trubeckoj, in ta knez Jurij imel je pri sebi favoritko z Nemškega, ki je imela hčer Marjuško, tiho in krasno mladenko; imenovala se ni Jurjevna, marveč po materinem možu — Aleksejevna. Živela je z materjo vedno blizu dvora; je li bil dvor v mestu, bili sta tudi te dve v mestu, ako je dvor odšel na kmete, bili sta tudi te dve tam v kakšnem zakotji. Evstafij Danilovič izstopil je iz šole od učitelja kot junak, rudeč in zal, vitek in črnih obrvij, a sramežljiv in plah. Postal je seržant telesne straže, vlekel carsko plačo ter večkrat stražil pred carskimi, ali pred drugimi dvorskimi sobanami. Tu je skrivaj spoznal kneginjo Marjuško

ter sa stratno zaljubil v njo; a tudi Marjuška je ljubila Evstafija. Videla sta se časih na večernih zabavah, plesalo skupno menuet ter se sestajala v nasadih in logéh Katarinskega dvorca in Vasiljevskoga ostrova. Ne vem, dragi moji, koliko časa sta se ljubila Evstafij in Marja, a naposled pove njena mati knezu Juriju, da nekov sin stotnika iz izjumske slobodske provincije, carski seržant Evstafij Danilovič, snubi njiju hčerko Marjuško, da je v istini dobre nravi, vrl dečko, sin dobrih roditeljev, in da je njegov oče imovit imejoč dosti vrtov, konj, ovac, oblek in vsega družega. Tu se je ošabni knez Jurij raztogotil, izrazil se nedostojno ne samó ob Evstafiju, marveč o njegovem roditelju, imenoval ja čopasta kmetavsa in smolarja ter celó ukazal vreči ga čez prag svoje hiše, grozeč mu, da ga dá pretepsti, ako ga še kedaj ugleda blizu Marjuške. Knez se je posluževal najstrožjih sredstev. Knežji lakaji pripravljenih so imeli v predsobi po gospodarjem ukazju zveženj palic, po noči je pol Marjuškinim oknom hodila straža in nekoč, zaslišavši v temi blizu dvorca konjski topot, so na kneževem letovišču takó silno streljali iz mušket, da je gospodična od strahu omedlela in so jo še le proti jutru s težavo vzdramili.

Evstafij je tugoval, izstopil iz službe ter izginil brez sledi. Marjuška pa je čedalje bolj medlela in končala, dragi moji, prav žalostno svoje življenje . . . Šla se je z gradiča s svojo hišno kopat v reko Volinko. Poletje je bilo vroče in vse žensko spremstvo carskega dvora je ta čas v Jekaterinhofu pljusalo po vodi. Mati je čakala in čakala, a dočakala ni niti hčere, niti hišne. Poslali so jih iskat, toda sluga so na bregu reke, mislite si, našli samó zeleno holandsko svilen obleko Marjuškino, z zlatom šite baržunaste brezpetnike, srajčko in ruto, kakor tudi obnošeno obleko nepozorne hišne. Bilo je jasno, da sta se devotki hoteli usmrtiti ter šli na dno kakor dva kamenčka. Privlekli so mreže in čolne, carjeva prijateljica nagnala je mornarjev z otokov, iskali so utopljenki, a neso je našli. Sklepali so, da jih je tok odnesel v morje.

— Torej je Marjuška v resnici utonila? — vpraša vnovič nepotrpežljiva pravnučka.

— Ah, mon coeur! kakó si nepotrpežljiva, vse bodeš še zvedela.

„Knez Jurij se je valjal po tleh ter neizrečeno plakal s favoritko; dolgo sta dajala brati panibide (maše zadušnice), spominjala se je ter gostila siromake. Kmalu po tem žalostnem in vrhu

Strossmayerja, itd. vsi narodi vsak svoje narodne avtoritete, katere narod ljubi in čišla, no tudi — poslušaj. Mladina pa, ki sama še ni zrela za slobodno, izvirno mišljenje, ker nema še življenja in skušnje za sabo, mladina pa se oduševljuje za take avtoritete, ki so jej uzor za nadaljno delovanje.

(Konec prih.)

Politični razgled. Notranje dežele.

V Ljubljani, 8. januarja.

Dosedaj so Nemci na Češkem na vse moč goče načine ovirali snovanje čeških ljudskih šol v taci občinah, v katerih Čehi nese imeli večine. Jako težko je bilo dognati, ali je v občini res toliko otrok, kolikor jih je treba, da se osnuje češka šola in to tem težje, ker je to bilo treba dokazati za pet let zaporedoma. Sedaj pa hoče deželni zbor snovanje ljudskih šol, za narodne manjšine nekoliko olajšati. Kjer bodo 40 otrok druge narodnosti, bode se zanje na deželne stroške osnovala provizorična šola. Če bode šola pet let imela zakonito število učencev, proglasila se bode za definitivno in jo bode morala prevzeti občina, ko bode dokazano, da je zakonito število otrok druge narodnosti. Pri snovanju provizoričnih šol, pa občine ne bodo imele nič govoriti, ker jih vzdrževale ne bodo.

Ogerski ministerski predsednik bil je predvčeraj na Dunaji. Cesar ga je vsprejel v avdijenci in se celo uro razgovarjal z njim. Tisza je imel razgovor tudi s Taaffejem, Dunajevskim, Kalnokyjem Szögyenyjem in baronom Albertom Rotšildom. Včeraj se je vrnil v Budimpešto.

Vnanje države.

Časopisi še vedno ugibljejo, kdo je srbskemu kralju udil misel, da naj se premeni ustava. Nekateri trdijo, da sedanji ministerski predsednik Kristić Ta državnik pa ni nameraval, da bi se razširala svoboda, temveč je hotel, da se ustava tako premeni, da se bodo svobodščine omejile. Kralj je pa začel sam stvar premišljevali in se preveril, da bi bilo nevarno če bi delal po nasvetu ministerskega predsednika, da bi se morda zopet priljubil narodu, da razširi politične pravice. Ko so pri volitvah za veliko skupščino popolnoma propali naprednjaki, je Garašanin svetloval kralju, da naj si stuje ustavo. Milan ga pa ni poslušal, ker je vedel da bi tak poskus bil nevaren.

Nedavno se je govorilo, da hoče Avstrija osnovati vojno brodovje na Dunavu. Oficijozni listi so sami priznali, da so vojaški krogi to stvar proučevali, oporekali so pa, da bi že bila tako daleč, da bi vlada pomladi zahtevala potrebni kredit od delegacij. Ta vest je pa seveda vzbudila veliko pozornost v Rusiji. Vsi ruski listi bavili so se s to zadevo in sklepali, da Avstrija potrebuje tega brodovja, ker je zgubila zaupanje v pridunavskih državcih. Dokler je avstrijski upliv bil odločilen v Belem gradu in Bukureštu, nikdo ni mislil na vojno brodovje na Dunavu. Sedaj pa časniki poročajo, da ruska vlada premišljuje, da bi napravila vojno brodovje na Visli, katero bi jej mnogo koristilo v kakej vojni z Avstrijo ali Nemčijo. Morda so naši listi s svojimi vestmi o brodovju na Dunavu baš Ruse opozorili, da bi ne bilo napačno, da si omislijo brodovje na Visli. Kdo vé, če Rusija ne bode imela na Visli poprej zadostnega števila vojnih ladij, nego Avstrija na Dunavu.

Omenili smo bili, da hočejo francoski republikani postaviti za kandidata za dopolnilno volitev v zbornico v Parizu Hovglaque-a. To se pa ne potrjuje. V nedejo se se zopet posvetovali o tej

zadevi in so zbrali za kandidata predsednika generalnega sveta Jaquesa. Mnogi so pa priporočali Hovlaques drugi zopet Vacqueries. Z Jaquesom pa ne bodo vsi republikani zadovoljni. Socijalisti bodo postavili kandidatom baje Evgena Protota. Vaillant bode tudi kandidoval. Ker ne bodo republikani jedini, utegne zmagati Boulanger, kajti monarhisti bodo tudi glasovali zanj. Sklenili so, da ne postavijo svojega kandidata. Zmagati sami ne upajo, tako bi pa koristili le republiku.

Da so Geffckena izpustili iz ječe, je jako hudo dirnulo nemškega kancelarja in prijatelje njegove. Vladni listi nič prav ne vedo, kaj bi rekli na to. „Nordd. Allg. Ztg.“ je kar brez komentara objavila to vest. „Köln Ztg.“ pa še vedno trdi, da je Geffcken bil zakrivil veleizdajo, ker je bil objavil državne tajnosti. Državno sodišče ga je ukazalo izpustiti iz ječe le zaradi tega, ker se ni moglo dognati, da bi bil Geffcken tudi sam dobro spoznal, kakega zločinca se je zakrivil, ko je objavil dnevnik. Dokazana torej ni bila hudobna nakana, katero zahteva zakon, da se hudo dejanje more zmatrati za hudodelstvo. „National Zeitung“ pa piše, da se mora objavljenje cesarjevega dnevnika obsojati moralno, juristično in politično. Očita mu literarno tatvino, ker je skrivaj dnevnik prepisal, ko mu gaje bil cesarjevič Friderik posodil in ga sedaj objavlja brez dovoljenja. Izpustili so ga iz ječe, ker bi v takej važnej zadevi pravda o literarni lastnini ne bila umestna. „Münchener Allg. Ztg.“ pa piše, da ima Bismarck tako velike zasluge za Nemčijo, da ne more škodovati imenu njegovemu, če se je morda v jednej stvari motil. Iz take pisave oficijoznih organov se jasno vidi, kako da vlado jezi, da ni doslegla namena svojega. Seveda najhuje je pa jim, ker utegne sedaj morda kdo še priobčiti ves dnevnik, v katerem je še mnogo tacega, kar ne bode baš povečalo slave železnemu kancelarju.

Zmaga Angležev pri Suakimu ni toliko pomagala, kakor se je pričakovalo. Kakor hitro so se vojaki umaknili v mesto, so se Sudanci zopet približali. Noben prebivalec si iz mesta ne upa. Zadnji dan so Sudanci ujeli štiri arabske ženske, ki so se upale predaleč od Suakimskih zidov. Vsa prizadevanja Angležev, da bi pridobili nekaj rodov okrog Suakima na svojo stran, so brez uspeha, ker se vsi ti rodovi bojé drugim Sudancem zameriti, kateri bi se utegnili maščevati nad njimi. Angleži že sami spoznavajo, da dokler se razmere v Sudanu ne premené, bode tudi Suakim v vedni nevarnosti. Morali bodo Suakim prepustiti ustajnikom, ali pa s silo privojevati si zopet Sudan. Kako težavno bi bilo poslednje, dobro vedó oni angleški častniki in vojaki, ki so že bili v Sudanu.

Dopisi.

Iz Kamnegorice [2. januarja. [Izv. dopis.] Zopet je odprl naš blagi dobronik svojo dobrodejno roko, ter zmanjšal trpljenje naši ubogi deci. Kdo pa je ta blagi človekoljub in dobronik? — Blagorodni gospod Anton Thoman, veletrgovca v Trstu, tukajšnji rojak in posestnik, kateri biva vsako leto tukaj na svojem posestvu. Kakor vsako leto ob svojem odhodu poskrbi za tukajšnje revno šolsko mladino, tako je tudi letos daroval za opravo revnim šolarjem znamenito vsoto 100 gld. Izročil je denar svojemu stričniku g. Mibi Pesjaku z naročilom, da on omisli za to odbranim šolarjem in šolaricam obuval in druge obleke. Dv tretjini imajo dobiti otroci iz Kamnegorice, jedno tretjino oni iz vnanjih vasij. O Božiču bilo je obdarovanih 44 dečkov in deklic. — Kako veseli in ganjeni so ob

darovanci odhajali s sprejeto obleko, polni hvaležnosti do blazega dobronika! Prosili bodo blagoslova božjega zanj.

Gospod Anton Thoman pokaže se pri vsaki priliki blagodarne; ko je šolska mladina in ob enem tudi občina dne 18. avgusta lanskega leta praznovala 40letnico cesarjevo, bil je podaril znamenito vsoto v ta namen. Na strani njemu pa je velika dobronica našemu prebivalstvu njegova blagorodna gosa. Vsako pomlad o prihodu obdaruje več družin s obleko in deli ves čas svojega bivanja tukaj ubogim miloščino v obilnej meri. Bog blagoslovi in nam še dolgo ohrani blaga dobronika.

Iz Starega trga pri Rakeku 5. januarja [Izv. dop.] Preteklo je komaj dobro 3 mesece, kar smo imeli v naši vasi v Starem trgu pri Rakeku veliko nesrečo. Pogorelo je sredi vasi dvojno poslopje, kar zopet najedenkrat naznanja plat zvona in glas trobente prostovoljne požarne brambe, da preti zopet nevarnost, in da zopet poslopje gori! Vender bil je požar nekoliko oddaljen od vasi, bil je v sosedni vasi v Podcerkvi!

Glas zvona in trobente sklicala sta v par minutah vso prostovoljno požarno brambo kakor tudi druge ljudi in vse je hitelo na pogorišče.

Ondu pokaže se jim žalosten prizor, bila je hiša vsa v ognju, in požar pretel je tudi sosednim hišam. Ali uspešnemu, trudopolnemu in v vsakem oziru izvrstnemu delovanju požarne brambe posrečilo se je, v kratkem omejiti ogenj na prvo poslopje. V 2½ urah bil je ogenj popolnoma udušen. Resnično moram reči, da prostovoljna požarna bramba Starotrška izvrstno napreduje, se vedno bolj in bolj utemeljuje, tako da morem res s ponosom reči, da taci požarni bramb, kakor je ta, je prav malo. Treba je posebno premisliti, da delujoči udje požarne brambe neso vsi samo v Starem trgu, ampak tudi po sosednih vaseh razstrseni, mej njimi so najbližji po ¼ do ¾ ure oddaljeni. Ali vender, marljivost in vztrajnost udov je tolika, da tudi najbolj oddaljeni, ki imajo 2 uri hoda, neso nobenkrate pozabili svoje dolžnosti in prihiteli na pomoč. Res ima to društvo nekoliko sovražnikov, ali teh je le mala peščica in ravno mej temi so, naši sosedje, meščani, ali kakor se sami imenujejo „purgarji“, katere vest peče, da neso oni prvi bili, da bi to prekoristno društvo ustanovili.

Prostovoljna požarna bramba Starotrška se je pri teh dveh žalostnih prilikah tako skazala, da jo mora tudi vsak nasprotnik pohvaliti. Zato jej želim velike sreče in da naj za naprej isto tako uspešno in izvrstno deluje kakor do sedaj. Slavnemu društvu kakor tudi častitim podpornikom tega društva kličem gromovit: „Na zdar!“ Iv. Poljanski.

Domače stvari.

— (Zoper ponemčevanje slovenskih šol) sklenili sta tudi protest občine Buče in Verače v Kozjanskem okraji, ter sta dotične uloge že odposlali na deželni šolski svet in naučno ministerstvo. Tudi glede III. razredne šole pri Sv. Marjeti, niže Ptuja zaukazalo je že naučno ministerstvo, da bode odslej na tej šoli slovenščina izključno po-

tega v istini groznem dogodku, prišel je, mislite si, od očeta poslanec Kirguška Gorlička. Zvedel je o vsem tem, a Jevstaše ni mogel najti ter se dolgo ni mogel odločiti, da bi se vrnil nazaj k stotniku, ali mu vsaj pisal. Dolgo je pohajal po Pitru, dokler ga neso neka gospóda, idóci v Kijev na božjo pot, vzeli s sabo ter ga pustili na pogranični ukrajinski črti v Belgorodu.

„Takó je potekal čas, dragi moji, do vojne s Švedi in do bitke Poltavske... Prve slobodke razširile so se od reke noter do stepe. Moram vam dostaviti, dragi moji, da je stotnik Danilo živel s svojci in drugovi vedno na priljubljenih mestih ob Donu, v dolini, kjer se je bil v početku nastanil, po čerkeskem običaji v trdnjavi in v milem srci stotnije, v Prišibu. Kar počí vest, da na pomoč pod Poltavo stoječi armadi od juga iz Azova speši s svojim spremstvom preko teh krajev sam car Peter Aleksjevič, odposlavi pred sabo oddelke novih vojsk. Oh beda! vsi zmešani naselniki neso vedeli, kako bi vsprejeli carja! Sedemindvajsetega maja, česar se še dobro spominam, pripovedoval je svak možu, da je car šel iz Azova preko stepe na Bahmut, Izjum in Zmijev. V Izjumu je car izvolil obedovati, slaviti svoj rojstni dan ter prenočevati pri gospodu Šidlovskem, — 2. junija pa je bil že v

Harkovu. Naš jasni sokol mudil se je tam v praznik Vnebohoda, bil pri veliki maši, prečital vpričo ljudstva sredi cerkve kos aposteljna, ogledal si mesto in trdnjavo, govoril z nekim bursakom latinski, šalil se z babami na trgu, jemal otroke v naročje ter se jim laskal. Isti dan je njegovo velečastvo odšel proti Poltavi ter 27. junija, v dan sv. Samsona, pobil Švede. In zgodilo se je, da je bil 2. junija car Peter Aleksjevič v Harkovu, 1. junija pa je bil v gostéh pri svojem zvestem Izjumskem stotniku Danilu. Takrat je stal star lipov stolp sam kraj reke. Samo višnje, orehi in jablane so vzrastle poleg njega po tatarskem napadu. Okolu po zeleni poljani poleg trdnjave in hutorja stale so slammate kazaške kočé, skednji, mlini in v lesu mala cerkvica. Prejšnji večer se je od sosednje vasi Balakleje sém pokazala vojska ter se utaborila, predno je prišla do Prišiba. V večerni zarji dvignil se je od te strani prah, pojavili so se dirjajoči jezdecí v zelenih kaftanih, potem jeden voz, za njim še jeden in zopet jeden. To je bilo carjevo spremstvo. Sprejaj je bilo videti na preprostem nepobarvanem vozu, vlečenem od dveh jamskih konj, carja samega, katerega je bilo iz prahu jedva možno spoznati, in poleg njega izjumski polkovnik, ki je imel za ženo stotnikovo hčer Barbaro Danilevno,

Mihajlo Konstantinovič Donec — Zaharževski. Car je zjutraj pri njem v Izjumu obedoval ter dejal: „V Prišibu se bodem pomudil; ogledal si bodem tamošnje stotnije, pojdem na piroge k staremu stotniku, da se mu zahvalim za verno službo, za ustanovitev naselbine in trdnjave in za veliko njegovo trpljenje!“ In na kredastih bregéh Donca, od Izjuma do Prišiba, kjer se je peljal car, so zopet, deca moja, polnim cvetom cvele nepokošene poljane, škrajanci so peli, velike in male droplje poletavale sém in tja; doli od Donca in od jezer vela je prava rajska sapa, vmes pa zvonko kričanje divjih gosij, žrjavov in labodov. Nekolikokrat se je on, naš jasni sokol, car, ustavil ter velel svojim komornikom, da celó generalom svojega spremstva, trgati cvetke. „Jeden del ponesem v dar gospodnji v Prišibu, drugo pa pošljem za poskušnjo v Piter v dvorno lekarno; morebiti je vmes kaj koristnih zdravilnih zelišč.“ In carsko spremstvo, godrnjaje nad vročino in prahom, bralo je iste cvetove, katere i jaz vam, otročiči, stara babica Ašenka, trgam večkrat še sedaj. Stotnija šla je nasproti carju na konjih v polni paradi, v orožji in s topovi, ustrelila v pozdrav, kriknila „urá!“ ter šla z njim najprej k trdnjavi, potem pa k stotnikovemu domu. Car, utiraje se po križi, ves zaprašen ter ogorel, v svi-

dučni jezik nemščina pa le neobvezni podučni predmet.

— („Glasbena Matica“) imela je, kakor razvidimo iz društvenega, po vsem tajniku g. Jos. Paternostu prav natančno in pregledno izdelanega poročila v letu preteklem 123 gojencev, izmed katerih se jih je 42 učilo na gosli, zbornega petja 108 (86 moških in 22 žensk), solopetja 26, glasovnja 110 i. t. d., vsi vkupe imeli so 2926 učnih ur. Glasbena Matica dobila je preteklo leto od deželne vlade 400 gld., od deželnega zbora 500 gld., od mestnega zbora 500 gld., od kranjske hranilnice 200 gld. podpore. Dohodkov imela je 4.965 gld. 48 kr. in onoliko troškov (saldo računa 778 gld. 90 kr. Proračun za tekoče leto nam kaže 2.796 gld. 90 kr. dohodkov in 4.756 gld. troškov, torej 1.959 gld. 10 kr. nedostatka, ki se ima pokriti z raznimi podporami. Društveno premoženje iznašalo je s 1. dnem septembra l. l. 5.916 gld. 79 kr. — „Glasbena Matica“ ima sedaj 5 častnih udov, 36 ustanovnikov, 181 v Ljubljani bivajočih, 150 vnanjih članov, vkupe 372 članov. O delovanju tega velevažnega zavoda poročali smo mej letom pri vsaki važnejši priliki, osobito pa povodom izvrstnega koncerta dne 8. julija l. l. ter priporočali „Glasbeno Matico“ vsem rodoljubom in prijateljem glasbe. To priporočilo danes ponavljamo in polagamo občinstvu na srce, da naj se pri vsaki priliki spominja tega koristnega društva, ki pospešuje muzikalno naobrazbo, za katero je baš v Slovencih najplodovitejše polje. Slovenci so po naravi tudi glede glasbe tako bogato nadarjeni, da bi večna škoda bila, ko bi svoje talente zakopali. V jedva 30 letih stekli smo si sijajne uspehe, le tako naprej, koncem novih trideset let, bodo naši uspehi še sijajnejši.

— („Sokolski“ odbor) ustanovil se je včeraj, izbravši si brata dr. Dereanija za tajnika in brata P. Skaleta za blagajnika. Odstopivšemu tajniku bratu F. Krsniku izrekla se je zahvala za njegovo dosedanje trudoljubivo delovanje. — V istej seji sklenilo se je pomnožiti odbor zaradi maskerade, tako, da se pokliče vanj deset društvenih členov. Tako pomnoženi odbor pričel bode jutri svoje delovanje pod predsedništvom podstaroste brata Sr. Nollija. — Poročilo staroste o načrtu za društveno poslopje vzelo se je na znanje.

— („Sokol. Časopis zajmām tělověčným novovaný“) imenuje se glasilo Sokolov slovanskih, katerega prva letošnja številka nam je danes došla. Od prejšnjih tečajev razlikuje se v tem, da bode odslej zastopal vse Sokolstvo slovansko in da ima takoj v prvi številki dva slovanska in dva hrvatska članka, dalje dopis iz Novoga Mesta in dopis iz Ljubljane. List je vrlo uredovan, prinaša lepe podobe in mej drugim tudi „Telocvičný slovník česko-chorvátsko-nemecko-polsko-slovinský“, kar je za telovadno terminologijo izredne vrednosti. List ima veliko primerne gradiva na konci tudi pregled vseh slovanskih sokolskih društev. Slovenski oddelek ureduje g. Magolič, pri telovadnem slovarju pa sodeluje g. Brunet, ki je tudi episal članek „Slovensko sokolstvo“. „Sokol“ izhaja vsak mesec v obširnih zvezkih (prvi

zvezek ima 26 strani), stoji pa za vse leto samo 2 gld., za pol leta 1 gld. Sokoli slovenski, segajte pridno po njem!

— („Tagespost“ Ljubljanski dopisnik ali: „Bog daj norcem pamet!“) V sobotni številki pripoveduje zloglasni dopisnik o burji in pravi mej drugim doslovno: „Der Laibachfluss wird heute zu förmlichen Schaumwellen aufgepeitscht!“ A s to gorostasno lažjo mu še ni dovolj, zato išče uzrokov burji, in kaj mislite, kdo je burji uzrok? Nihče drugi, nego — Slovenci! Ves svet mej Vrhniko in Postojino je po besedah dopisnikovih goličava. Drugi ljudje so seveda drugega mnenja, kajti baš mej Vrhniko in Postojino je še toliko gozda, da bi se marsikatera dežela z njim ponašala. Tudi je burja po teh krajih že razsajala, ko so še rimske legije korakale po naših tleh, in ko bi se dopisnik potrudil malo pogledati v rimsko zgodovino, našel bi popisano, kako je burje sila celo odločila neko bitko ob Hubli. Tudi v Valvazorji bi našel mnogo tacihi podrobnosti. A dopisnik je toliko za resnico, kolikor volku za kisloto repo, zaradi tega tako neumno laže. Pomilujemo nemško stranko, da ima mej soboj za dopisnike take ljudi, ki pisarijo tako neumno v svet.

— (Dr. Jos. Vošnjakovi „Pobratimi“) dobe se tudi na Dunaji VII. Zieglergasse 65. Izborni pisatelj poslal je 30 kom. vezanimivega romana „Slov. klubu“ ter namenil 6 gold. od skupila podpornemu društvu za slovenske velikošolce na Dunaji. Dr. J. Vošnjak pristopil je prvi iz Kranjske imenovanemu društvu kot podpornik in sedaj je zopet naklonil društvu darilo! V njegovo veselje povem, da se za njegov roman zanimljejo tudi Dunajski Čehi. Gg. Bouchal in dr. Lenoch kupila sta knjigo takoj, ko sta slišala, iz čegavega peresa da je proizvod. —

— („Slovenskega kluba“ na Dunaji) četrti večer bode v soboto 12. januarja t. l. v dvorani „zur goldenen Kugel“ I Am Hof, šte. 10, mezanin. Čital bode državni poslanec g. profesor Fran Šuklje „Nekaj o borzi in borzni trgovini.“ Začetek ob 8. uri zvečer. Kdor je domoljuben Slovenec na Dunaji, gotovo ne bode zamudil tega večera.

— (Nagloma umrl) je včeraj zvečer ob 6. uri tukajšnji gravér g. Graul. Idočemu mimo sv. Florijana udrla se je kri in umrl je v par hipih. Graul bil je okolu 60 let star, jedini v svoji stroki in za Ljubljano znamenit zaradi tega, ker je imel najobilnejšo glavo, 65 centimetrov v obvodu.

— (V Ribnici) umrl je včeraj gosp. Janez Podboj, posestnik, mesar in obče priljubljen mož v 69. letu dōbe svoje.

— (Ogenj.) Danes popoldne unele so se saje v dimniku v Slivarjevi hiši na sv. Petra cesti. Požarna bramba je bila hitro na mestu in ogenj bil je kmalu udušen.

— (O burji) prinašajo Zagrebški listi mnogo podrobnosti. V Bakru bila je dne 2. t. m. tako silna burja, da je žlebove s streh metala na ulice, v mnogih krajih odnesla strehe, utrla šipe v oknih

in podrla mnogo dimnikov. Andreja Glavana iz Kostrene vrgla je tri metre visoko in ga tresčila ob tla, da si je roko zlomil. V Borštu pri Trstu pa je podrla 51letnega Ig. Štefina iz Postojine, da si je nogo zlomil.

— (S Krškega) nam prijatelj poroča, da je ondu umrl pomožni uradnik pri c. kr. glavarstvu g. Pihlar, rodom Ljubljčan, katerega so izročili materi zemlji minuli petek. Pogreba so so udeležili vsi gospodje c. kr. glavarstva, na čelu jim naš vrli glavar g. Veiglein, ki je tudi daroval lepo vsoto zapuščeni udovi za pogrebne stroške. Bog povrni blagemu dobrotniku in tudi drugim, ki so kaj darovali!

— (Pedagogika ali uzgojo slovj.) Pod tem naslovom napisal in izdal je profesor Zagrebškega vseučilišča g. dr. Martin Štiglic pedagogiko za slušatelje bogoslovnih in učiteljskih šol (preparandij), katerim je glavni namen vzgajati mladež. Knjiga sestavljena je po slovečih pedagogih, Naglaša se v tem novem delu učenega profesorja složno delovanje duhovenstva z učiteljstvom, ker oba ta stana poklicana sta v prvem redu, da delujeta pri vzgoju mladine. Gosp. dr. Štiglic piše izredno popularno; pa bi knjiga vrlo dobro došla tudi Slovencem, katero vsem našim duhovnom in učiteljem in sploh vsem, kateri se z odgojo mladine pečajo, najbolje priporočamo. Knjiga stane 90 novč. Kdor priloži še 10 novč., dobi jo franko od poštarine. Kdor priloži še 20 novč., dobi jo krasno vezano v pol chagrin koži. Dobiva se pri samem pisatelju, profesorju bogoslovja in pedagogije na kr. Zagrebškem vseučilištu.

— (Glavno ravnateljstvo državnih železnic avstrijskih) naznanilo je trgovski in obrtniški zbornici to le: „Ker bržkone ne bode mogoče s 1. januarjem 1889. l. izdati novi tarif za južne železnice postaje s Češko, to sem odredi, da se znižani tarifi za različne proizvode v prometu Ljubljana-Češka, kakor sem javil s pismom od 4. januarja 1888 šte. 22042/V, priobče v ukazniku c. kr. trgovskega ministerstva. Omenjeni tarifi bode se po takem rabili tudi počenši s 1. januarjem 1889. leta dotlej, dokler se ne prekličejo, oziroma dokler se ne uredi po tarifnem potu, najdalje pa do konca decembra 1889. leta pod dozdanimi pogoji in načini potom kartovanja.“ Znižani tarifi v prometu s Češkega v Ljubljano ali pa vice versa tičejo se naslednjih proizvodov: ocukranega sadja, manufakturnega blaga, deteljuega semenja, kleja (lima), porcelanskega blaga v zabojih, petroleja, in ploskega stekla ter so priobčeni v ukazniku c. kr. trgovskega ministerstva, šte. 143, I. letnik, str. 2066. Zbornica pa daje vrhu tega drage volje pismena pojasnila.

— (Turškim carinskim oblastvom) naročeno je strogo, da zapro pot vsakršnemu blagu z etiketami, ki jih moremo bodisi v političnem bodisi v socialnem oziru smatrati za spodtakljive. V prvi vrsti tiče se to cigaretnega papirja, netilnih klinčkov, igralnih kart in jednakega blaga. Tem proizvodom nasproti je cenzura dokaj strožja, nego z drugim obširnejšim blagom, ker se ti proizvodi laže širijo mej prebivalstvom. Tujih suverenov portreti,

lenem višnjelem kaftanu, zleze z voza, sname klobuk, obriše se z robcem, najprvo pogleda okolu sebe, prikloni se bratom Kazakom, stopi na staro krilce, da so stopnice zaškrpale ter se podboji potresli, ter ustopi v stanico, kjer je že v veži stala s hlebom in soljó stara stotnica Ana, in kjer je bila miza že pokrita in vse za južino pripravljeno. „Aj! vojvodinja! ubranila si se torej Tatarjem! Nu, Danilo Danilovič, zlezi i ti s konja in vеди nas k sebi „v gosti!“

Jasni sokol ustopi povsem, oziraje se po glinastih tleh in pobeljenih stenah, ter sede tjakaj le k beli mizi, stoječi pri oknu; na nji so naslikani, kakor še sedaj lahko vidite, krožniki, noži in solnják. „Kdo pa je ta tukaj?“ vpraša car gospodarja, otiraje si prah s kamižole in uzrši v stanici ljubko, nežno mlado ženo, s svilenim čepico na rusih laséh, ki je bila očividno že blizu poroda. A predno sta starca z nizkim poklonom njega velečastvu mogla dopovedati, da je to njiju sinaha, prične se v stanico zgrinjati carjevo spremstvo ter vse bližnje osobe njega velečastvu. S spremstvom ustopil je tudi knez Jurij Trubeckoj. „Oj! knez, moj oče!“ vskrikne stotnikova sinaha prestrašena, ugledavši kneza, opoteče se ter se na pragu kakor mrtva zgrudi na tla. Car se nagne čez njo, srdito pogleda okrog

sebe, zgrabi kneza Jurja za roko ter krikne: „Povej mi golo resnico, Jurij!“ A knezu ni bilo do tega; pred hčerjo pade na kolena, plaka, trese se, poljubljuje jej roki ter le govori: „Pokojnica, vaše velečastvo, pokojnica!“ Tu izpregovori stara stotnica Ana: „Kaznuj nas, car batjuška, samo čuj nas!“ In sedaj je pripovedovala carju, mili moji, kako se je vse vršilo, kako knez Jurij njenemu sinu Jevstasu ni hotel dati Marjuške, kako je šla devotka k reki Volinki, slekla se ter planila v vodo, kakor da se hoče utopiti. A na drugem bregu, gospodje moji, čakala je je v trsji najeta zanesljiva stara Hollandka z drugim perilom in obleko. Marjuška in njena služkinja priplavali sta na suho ter se znova oblekli; ne daleč odtod v brezah čakal je že njen ženin z vozom in dobrimi konji; posadil je obožavano Marjuško k sebi ter ubežal z njo k očetu v ukrajinske kraje ob Doncu. Tukaj sta se dala poročiti in od teh dōb živita stalno pri njegovih roditeljih. A Marija Aleksjevna dve leti očetu knezu ni nič poročila o sebi, ker se je bala vašega knežjega ter vašega carskega srda! „Knez Jurij, odreci se vsakteremu srdu!“ odloči car. Knez ga je ubogal. Plašni Jevstafij, mislite si, ušel je od strahu na češnje. Privedli so ga in knez je blagoslovil mladi par. Sedši zopet za mizo, izpil je car kozarec žganja

ter rekel: „Grenko je!“ — Jevstafij in Marjuška morala sta se potem vpričo samega carja poljubiti. Iz stotnikove kleti privahili so sod medice in pričel se je takov pir, da je po obedu car velel izpreči konje, zapalil si pipo ter priležno usedši se dejal: „Nu, dragi moj stotnik, sedaj nas pogoščuj!“ Sedel je z generali k punču ter ostal v družbi do svitanja. Kaj pravite k temu? Car je piroval s podaniki, z dvora pa je skozi okna gledala cela vas, zbravši se zunaj. Za to veselje našel se je še drug uzrok. Marja Aleksjevna se je vsled nenavadnega srečanja z očetom takó prestrašila, da je po noči, nekoliko pred časom, carju porodila novega podanika, mojega moža Jakoba Jevstafjeviča. Svatbeni pir izpremenil se je proti polnoči v krstinje. Car je ukazal odpreti in razsvetliti cerkev, postavil sveče ter pomagajoč peti napitemu popu bil krstni kum novorojenemu detetu. Bog sam vé, odkod je car vzel par nevelikih zvonov — mogoče, da jih je mislil drugam peljati — po krstinjah pa je rekel: „Slabe zvonove imaš, Danilo Danilovič; slab glas imajo; nihče za lesom ne sliši, da je tu pri vas služba božja. Dam ti drage!“ — in sam, mislite si, nesel jih je v zvonik. Še dan današnji v isita pri nas v Prišibu...

(Dalje prih.)

sleharna podoba v turški noši ali pa tudi le kaka alegorija, katera bi utegnila imeti kak političen ali socijalni pomen, zadošča, da se zabrani uvoz tega blaga.

— (Prideželnem sodišči v Ljubljani) razpisano je mesto nadsodniškega svetnika. Prošnje do 24. t. m.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Beligrad 7. januarja. Novoimenovani francoski poslanik, gospod Patrimonio, dospel je v Beligrad.

Peterburg 7. januarja. Knez črnogorski pride dne 10. januarja semkaj.

Peterburg 7. januarja. („Politische Correspondenz.“) Zdravje grofa Tolstega, ministra notranjih zadev, je dan za dnevom neugodnejše, zato je dvomljivo, bode li svoj predlog o zemstvih v državnem svetu sam zastopal.

Bruselj 7. januarja. Princesinja Klementina Koburška, mati kneza bolgarskega, semkaj dospela. Vojvoda Chartres-ski pojde nekda sam v Peterburg, da bi spravi carja s knezom Ferdinandom.

Berolin 7. januarja. „Post“ obžaluje, da je v zadevi Morierovi nemško časopisje deloma kar naravnost proti Bismarcku in za Moriera. Morieru da se doslej ni očitala „mala fides“, ker ima diplomatski agent dolžnost, da svoji vladi obvesti vse, kar je znati vredno.

Pariz 7. januarja. Vsled povodenj v departementih Herault in Pyrenees-Orientales podrla se je več hiš. Škoda znatna.

Napolj 7. januarja. Naznanja se močnejše gibanje v Vezuvu. Vidi se velikanski dim in žareče mase. Lava pomika se do podnožja južnovzhodnega vrha.

Dunaj 8. januarja. „Fremdenblatt“ javlja iz avtentičnega vira, da so po izjavah merodajnih krogov popolnoma izmišljene vse vesti Dunajskega dopisnika „Tribuni“ glede pisma cesarjevega kardinalu Simorju zaradi katoliškega shoda. Isto tako tudi pismo kralja belgijskega cesaričnji Štefaniji z naznanilom, da se boče v kratkem zaročil italijanski kraljevič s princesinjo Klementino.

„Wiener Zeitung“: Poslanik v Rio Janeiro, baron Seiler, premeščen v Bern, grof Rudolf Welsersheimb imenovan poslanikom v Braziliji. — „Armee-Verordnungsblatt“: Cesar podelil vojnim poveljnikom, podmaršalom grofu Grimmu, baronu Szveteney-u in pl. Braumüllerju dostojanstva tajnih svetnikov.

Razne vesti.

* (Nov srbski list) začne izhajati v Bukureštu s podporo srbske kraljice Natalije. List bode zagovarjal politiko slovaško in prave interese srbske.

* (Kdo je kriv pogreškov.) tako toži časniki naročujoče in čitajoče občinstvo. Odgovor ni tako lahek, rekli bi skoro: Častito občinstvo, tiskovne pogreške daje ljubi Bog, ki je ustvaril tiskarske hlapce in učence, stave, tiskarje, korektorje, faktorje, urednike in pisatelje, in v svoji nevolji celo prijatelje novega pravopisja, ki poleg do brega trpi tudi slabo, ter pusti rasti plevel mej pšenico, on tudi dopušča, da tiskovni pogreški uspevajo. Tiskovni pogrešek je prirodna prikazen kakor toča ali kuga in draginja, sila je kakor blisk, potreben kakor pohujšanje; povod mu je iskati v nepopolnosti pozemeljskih stvari in slabostij človeškega mesa. Da se mu izognemo, treba je 1.) Da je pisatelj ali pisnik prav pisal, 2.) pravo tudi razločno pisal, 3.) da je stavec v vse predalčke nametal pravih črk, 4.) da stavec vselej poseže po pravi črki, 5.) in je tudi prav postavil, 6.) da korektor prvo korekturo prav čita, 7.) stavec prvo korekturo prav popravi, 8.) korektor drugo korekturo prav čita, 9.) stavec drugo korekturo prav popravi, 10.) da se revizija prav čita, 11.) in da se še dvanajstotica drugih okolščin tako srečno izvrši. Ker ima pola velike osmerke 50-do 55000 črk, morajo se te ugodne okolščine 50-do 55000 krat ponavljati, da dobi občinstvo jedno polo brez pogreškov.

* (Močan potres) bil je dne 29. in 30. dne minulega meseca v Kostariki. V Alagni bilo je nad 80 oseb mrtvih in več sto poškodovanih. Cerkve in druga poslopja so močno poškodovana.

* (Pravi povod ločitvi zakona.) Londonski častnik Lymend uložil je tožbo proti svoji soprogi za ločitev zakona, ker ga je ta na novega leta dan presenčila z preveslim poročilom, da je v preteklem letu priigrala na borzi 25.000 dolarjev.

Skrbna, jako brdka 19letna gospa, uvidela je namreč, da plača soprogova in obresti njenega premoženja na zadostujejo vsem potrebščinam aristokratskega življenja ter je prišla poskušati svojo srečo po posredovanji nekega agenta na borzi. Častnik vrže izročeno mu vsoto 25.000 dolarjev gospej pred nogi ter zahteva odločno v tožbi ločitev zakona, ker neče živeti z gospo, katera je zatajila svoj ženski spol.

„LJUBLJANSKI ZVON“

stoji

za vse leto gl. 4.60; za pol leta gl. 2.30; za četrto leta gl. 1.15.

Loterijne srečke 5. januarja.

Na Dunaji:	61,	44,	29,	28,	90.
V Gradci:	24,	66,	51,	38,	15.

Tuji:
6. januarja.
Pri Slonu: Loučarič iz Sele. — Hruza iz Iglave. — Fürst z Dunaja.
Pri Malič: Markus z Dunaja. — Renich in Bonetti iz Trsta.
Pri južnem kolodvoru: Landa z Dunaja. Weiss, Frankl iz Steina na O. — Faigle iz Tista. — Ortnik iz Prage.
Pri bavarskem dvoru: Mauser iz Opatije. — Mischitsch iz Lientfelda.

Umrli so v Ljubljani:
6. januarja: Ana Fermantin, čevljarjeva hči 1 1/2 let, st. sv. Petra cesta št. 16, za škrlatico.
7. januarja: Friderik Gravl, graveur, 62 let, v Florjanskih ulicah poleg hiše št. 30 umrl, za krvavenjem.
8. januarja: Reza Navlan, postreščekova hči, 18 let, Vožarski pot št. 3, za jetiko. — Ulih Zupan, umirovljeni župnik, 65 let, Poljanska cesta št. 18, za mrtvoudom.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mo-krina v mm.
7. jan.	7. zjutraj	744.4 mm.	-6.6°C	sl. szh.	obl.	
	2. popol.	743.0 mm.	-5.0°C	sl. szh.	d. jas.	0.00 mm.
	9. zvečer	743.2 mm.	-8.2°C	sl. svz.	jas.	

Srednja temperatura - 6.6°, za 4.0° pod normalom.

Dunajska borza
dné 7. januarja t. l.
(Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	danes
Papirna renta	82.20	82.25
Srebrna renta	82.65	82.95
Zlata renta	111.35	111.45
5% marcna renta	97.80	97.80
Akcije narodne banke	881.00	881.00
Kreditne akcije	310.40	310.50
London	120.90	121.00
Srebro	9.55	9.56
Napol.	5.69	5.69
Nemške marke	59.22 1/2	59.27 1/2
4% državne srečke iz l. 1864	250 gl.	134 gl. 75 kr.
Državne srečke iz l. 1864	100	172 " 30 "
Ogorska zlata renta 4%	101	55 "
Ogorska papirna renta 5%	93	50 "
5% štajerske zemljiš. odvez. oblig.	104	75 "
Dunava reg. srečke 5%	100 gl.	122 " 50 "
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	100 gl.	181 " 50 "
Kreditne srečke	10	21 " 25 "
Rudolfove srečke	120	118 " 75 "
Akcije anglo-avstr. banke	170 gl. a v.	230 " 25 "
Frankmway-društ. velj.		

Potrtega srca naznanjamo, da je naš srčno ljubljani, nepozabljeni mož, oziroma oče, gospod

JANEZ PODBOJ

posestnik, gostilničar in mesar v Ribnici

danes, 7. januarja zjutraj, po dolgi, mučni bolezni, večkrat previden s svetimi zakramenti, ves udan v voljo Božjo, v 68. letu svoje starosti, preselil se s tega sveta v boljšo večnost.

Pogreb bo v sredo, 9. t. m., ob 9. uri dopoldne v Ribnici.

Premilega rajnega priporočamo vsem sorodnikom in neštevilnim prijateljem, katere je imel, v molitev in blag spomin.

Ribnica, dne 7. januarja 1889.

Marija Podboj, roj. Hren, soproga.

Anton, Janez, Fran, Štefan, Andrej, Lojze, Jože, sinovi. (18)

Kovaškega pomočnika

Išče dober kovaški mojster. Delati mora znati sekire, svarbe, plenke, klipake, okove z ostrino. Če je priden in dobrega vedenja ter je pošten, se vsprejme, če tudi vsega ne zna, se bodo pa tukaj naučil. Delo bode imel zmirom, če bode priden, ravno tako tudi dobro plačilo in hrano. — Kdor želi ustopiti v delo, naj takoj pride k Josipu Križ-u, kovaškemu mojstru v Čubar-u h. št. 53 na Hrvatskem, skozi Rakek. (15-1)

Proti ognju varne blagajnice in kasete
po ceni in najsolidnejše narejene.

Na vseh razstavah jako visoko odlikovane. Založnik vseh avstro-ogerskih železnice, pošt-nih hranilnic itd. Odlikovan od Nj. c. kr. vele-častva z veliko zlato svetinjo za umetnost, znanost in industrijo. (3-2)

Feliks Blažiček, Dunaj, V., Straussengasse 17.

== Najnovejšo leposlovno delo! ==

NARODNA KNJIŽNICA.

I. ZVEZEK.

POBRATIMI.

Roman. — Spisal dr. J. Vošnjak.

Elegantno vezan 1 gl. 20 kr.

Dobiva se v „NARODNI TISKARNI“ v Ljubljani in v drugih knjigarnah.

V „Narodni Tiskarni“ v Ljubljani prodajajo se

Jurčičevi zbrani spisi po znižani ceni.

- 1. zvezek:** Deseti brat. Roman.
- 2. zvezek:** I. Jurij Kozjak, slovenski janičar. Povest iz 15. stoletja domače zgodovine. — II. Spomini na deda. Pravljice in povesti iz slovenskega naroda. — III. Jesensko noč mej slovenskimi polharji. Črtice iz življenja našega naroda. — IV. Spomini starega Slovenca ali črtice iz mo-jega življenja.
- 3. zvezek:** I. Dolen. Povest. — II. Jurij Kobila. Izvirna povest iz časov lutrovske reformacije. — III. Dva prijatelja. — IV. Vrhan Smukova ženitev. Humoristična povest iz narodnega življenja. — V. Golida. Povest po resnični dogodbi. — VI. Kozlovska sodba v Višnji Gori. Lepa povest iz stare zgodovine.
- 4. zvezek:** I. Tihotapec. Povest iz domačega življenja kranjskih Slovencev. — II. Grad Rojinje. Povest za slovensko ljudstvo. — III. Klosterski žolnir. Izvirna povest iz 18. stoletja. — IV. Dva brata. Resnična povest.
- 5. zvezek:** I. Hči mestnega sodnika. Izvirna zgodovinska povest iz 15. stoletja. — II. Nemški valpet. Povest. — III. Sin kmetkega cesarja. Povest iz 16. stoletja. — IV. Lipe. Povest. — V. Pipa tobaka. Povest. — VI. V vojni krajini. Povest.
- 6. zvezek:** I. Sosedov sin. — II. Moč in pravica. — III. Telčja pečenka. Obraz iz našega mestnega življenja. — IV. Bojim se te. Zgodovinska po-vest. — V. Ponarejeni bankovci. Povest iz do-mačega življenja. — VI. Kako je Kotarjev Peter pokoro delal, ker je krompir kradel. — VII. Črta iz življenja religiozne agitatorja.
- 7. zvezek:** I. Lepa Vida. Roman. — II. Ivan Erazem Ta-tenbah. Izvirna historična roman iz sedem-najstega veka slovenske zgodovine.

Zvezek po 60 kr., eleg. vezan po 1 gl. Pri vnanjih naroči-lih velja poština za posamični neve-zani zvezek 5 kr., za vezani 10 kr.

Dijaki dobivajo Jurčičeve „Zbrane spise“ po 50 kr. izvod, ako si naroče skupno najmanj deset iz-vodov.

Prodajajo se v (37-24)
„NARODNI TISKARNI“
v Ljubljani,
Gospodske ulice 12. Gospodske ulice 12.

Otvorjenje gostilne.

Slavnemu p. n. občinstvu se zahvaljujem za obisk gostilne „Pri črnem medvedu“ („Zum schwarzen Bären“) in se ob enem priporočam za novo zaupa-nje sedaj otvorene gostilne v lastnej hiši

v Hilsnerjevih ulicah št. 6.

Stregla bodem z dobrim vinom in Koster-jevim carskim pivom. Čez ulice pivo po 9 kr-vrček.

Spoštovanjem
(9-3) Antoineta Koutny.

Ravno tu proda se dobro ohranjen glasovir.